Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

UNGDOMSVÄNNEN

Illustrerad veckotidning utgiven av Svenska Missionsförbundets Ungdom,
Pris pr år kr 3:60. Lösnummer 15 öre.

N:r 3. 20 Jan.
Årg. 30. 1926

INNEHÅLL:

»I världen men icke av världen. Till tystnaden. Vörda sorgen! Väckelse från Gud. Skeppsbruten. Som »social sekreterare». När självförtroendet sviker. Verklig livslycka. »Allt förmår jag». Ett vänligt ord. Skrattar du med? Ungdomskursen i Virserum. Orsaken. Bibliska spörsmål II. Annonser m. m.

Redaktör:
Joh. Gustafsson

En skidtur.

"I VÄRLDEN MEN ICKE AV VÄRLDEN."

Av *Erland Sundström.*

(Tilldelad första pris i S. M. U:s litterära pristävlan.)

Missförstådd och föraktad gick han sin väg fram, timmermanssonen ifrån Nasaret. Hans liv var en människas bland människor. I intet yttre avseende skilde han sig från sin samtid. Ingen överdriven askes kännetecknade honom. »Människosonen både äter och dricker — — —» Intet brott mot de rådande samhällsformerna, så länge de voro rättfärdiga, tillät han sig. »Given kejsaren vad kejsaren tillhör». Allt i människolivet kände han till. Intet lidande, ingen nöd, ingen frestelse finnes i människosläktet, som icke han har smakat. Han var i allt såsom en av oss.

När han till sist naglades fast på sitt kors där ute på Golgata, räknades han såsom en brottslingars jämlike. »Han var en smärtornas man och förtrogen med krankhet».

Och ändå — fastän han var i världen var han icke av världen. Hur högt reser sig ej hans gestalt över mängden av människor! Hur skönt strålar ej hans blick över tidens brusande, mörka hav! Hans andes ljus är såsom den klara morgonstjärnan i jämförelse med tidsföreteelsernas bleka irrbloss. Han var en människa som vi, men han var också den gudasände, som kom för att genom offret av sitt heliga liv bringa livets gåva åt mänskligheten. Han var icke av världen, nej, »han var till i Gudsskepnad, men räknade icke jämlikheten med Gud som ett byte utan utblöttade sig själv, i det han antog tjänareskepnad, när han kom i människogestalt.» Fil. 2: 6—7.

Så gav han oss också genom exemplet av sitt eget liv riktlinjerna för vår vandring i hans efterföljelse. Såsom Jesus var av sin himmelske Fader sänd i världen, så äro också vi av honom sända att vara de redskap, genom vilka han utför sitt verk. Utomordentligt hög och helig är denna kallelse. Stora krav ställer den på oss; många äro de svårigheter, som resa sig i vår väg, då vi vilja gå Mästarens ärenden. »I ären världens ljus!» »I ären jordens salt!» Så har Jesus formulerat vår uppgift. Detta ljus får ej döljas under skäppan, detta salt får ej mista sin sälta, ty vartill duger det då? Ljuset lyser i mörkret, och det lyser just därför att det är av en annan natur än mörkret. Saltet befinner sig bland de ruttnande ämnena, men genom sina egenskaper förhindrar och motverkar det förruttnelsen.

När Herren ställt oss i den mörka världsnatten och i världslivets förruttnelse, har han haft en bestämd plan och mening därmed. Vi få icke draga oss ifrån vår uppgift och ställa vårt ljus under skäppan, men på samma gång måste vi vara vaksamma, så att inte förruttnelsen tar överhand och saltet förlorar sin sälta. »*I* världen — men icke *av* världen.»

Vem minnes inte i detta sammanhang den gamla hellenska sagan om Odyssevs öden under hemfärden från Troja? Hans fartyg skulle passera ett trångt sund, där två vidunder, Scylla och Karybdis, hotade fartyget med undergång. Styrde man åt ena sidan, skulle skeppet uppslukas av Scyllas gap, på den andra sidan var den månghövade Karybdis redo att gripa de djärva sjömännen.

I någon mån illustrerar denna saga de svårigheter vi ställas inför såsom kristna. Å ena sidan möter oss faran av överdrivet världsförakt. Låta vi detta vinna insteg i våra liv, förfela vi vår uppgift som ljusbärare i världens mörker. Ej mindre farlig är emellertid den andra sidan, där världslikställighetens snaror vilja snärja oss.

Kanske är frestelsen till ett asketiskt världsförakt ej så allmän nu, som den fordom varit. Det fanns en tid, när det betraktades såsom något särdeles förtjänstfullt av människor, som ville leva ett allvarligt Kristus-liv, att draga sig undan till öknens stillhet och att där, fjärran från världslivets buller, synd och frestelser, sträva efter allt större fullkomlighet i andligt avseende. I en något senare tid sökte man genom botövningar och späkningar i klostercellens ensamhet nå den högsta tänkbara grad av fromhet. Vilken otalig mängd av kanoniserade »helgon» ha ej på detta sätt låtit sin kraft och sin förmåga tvina bort i dådlös overksamhet! Visst fanns även då sådana Gud hängivna män, som förde mänskligheten framåt och uppåt, och i sitt historiska sammanhang kan väl eremit- och munkväsendet förklaras, men ett är dock visst: i Guds ord saknar det stöd.

Visserligen hör denna företeelse en förgången tid till, åtminstone till sina elementära former, men till sitt väsen torde den finnas än i dag. Andliga eremiter, som gömma sig bakom trånga fördomars oöverstigliga murar möta vi ofta. En skygg och

»lagisk» kristendom, är kännetecknande för mången nutidskristen. Tron på Kristus blir en livslång förberedelse att möta döden, ehuru denna tro i första hand vill rikta sig till det ljusa, glada och hoppfulla hos människan.

Guds vilja är att vi mitt uppe i tidens strider och stormar skola i förtröstan på hans makt, kämpa vår kamp för renhet och helgelse. Bland tidshavets brusande böljor höjer sig den klippa, där vi skola bygga vårt livs helgedom. Gud har ställt oss i en ond och farofylld omgivning, med uppgift att där sprida korsets strålglans genom ett rättfärdigt livs vittnesbörd. Må vi då icke gräva ned det pund i jorden, som Gud givit oss att förvalta! »I ären världens ljus. Icke kan en stad döljas, som ligger på ett berg?»

Men om faran av världsförakt ej är så allmän i vår tid, torde knappast detsamma kunna sägas om världslikställighetens fara. Denna är helt enkelt överhängande just nu. Kanske är det för mycket sagt, då man framställer världslikställigheten såsom den allmänna tendensen bland vår tids kristna ungdom, men ett beklagligt faktum är dock, att den mångenstädes tar alltmera överhand. Vi kunna ej iakttaga nog försiktighet mot denna smygande, bedrägliga fara, denna sannskyldiga »månghövdade Karybdis».

Visst är det sant, att vi måste följa med vår tid! Även för oss såsom kristen ungdom gäller i detta avseende att »stillastående är tillbakagång», och en kristen får inte vara efterbliven. Men det är en sak att följa med sin tid, en annan sak att driva med strömmen. Tidsströmningarna växla och förändras. Vad som i dag räknas som mänsklighetens väsentliga livsfrågor, blir i morgon ett kuriosum i världskulturens muséum. Det gäller för oss kristna att inte så gripas av tidsföreteelsernas skiftande skådespel, att vi förlora intresset för »det enda nödvändiga», lärjungalivet och vår uppgift som ljus och salt. I världen skola vi leva, men våra livsintressen äro av en annan art än världens.

Världslikställighet innebär att gränslinjerna utplånas mellan världen och de kristna. Det blir ett »haltande på båda sidorna», en halvhjärtad, kraftlös kristendom, ett fåfängt försök att tjäna två herrar. Den första kärlekens eld slocknar, bönens heliga offerlåga tynar sakta bort. I stället för den frid, som är trons vila i Gud, intages hjärtat av en självbedrägeriets fariseiska tillfredsställelse, den hycklade religiositeten.

När kärlek till denna tidsålders väsen griper en kristen, då mister saltet sin sälta. Till intet duger det då, ty det har blivit ett med förruttnelsen. Gud give nutidens kristna ungdom kraft att fylla sin heliga uppgift och på samma gång bliva bevarad från världens lockelser!

Det gäller att leva ett *segrande* liv! Det gäller att leva ett *vaksamt* liv! »Räds att frestarn' lägger snaran, där du minst förmodar faran». En enda kompromiss med det onda i världen kan vara nog för att saltet skall mista sin sälta. Vi måste välja mellan att bliva övervunna eller att själva övervinna i livets strid. »Allt som är fött av Gud, det övervinner världen; och detta är den seger, som har övervunnit världen: vår tro». 1 Joh. 5: 4. Trons väg är ofta korsets och lidandets väg, men det är en väg, som osvikligt för till seger. Denna väg har Jesus gått före oss, och den kamp vi kämpa för att bliva obesmittade av världsanden, har han själv utkämpat. Hebr. 2:18.

När världsnattens skuggor omsluta vårt liv och tidens stormar rasa mot bräcklig farkost, strålar genom mörkret såsom en ledsagande stjärna hans löftesord: »Jag är med eder alla dagar intill tidens ände.»

Tron på det löftet skall skänka oss seger.

TILL TYSTNADEN.

Av ***Einar Gustafsson.***

Tystnad, outgrundligt starka välde,
lär mig känna fullt ditt rätta namn.
Låt mig minnas, vad det var du bjöd mig,
när du först mig grep och slöt i famn.
Ty jag gick ju fram på nötta vägar,
utan tanke på din stumhets ro.
Väl jag visste, att du fanns, o tystnad,
men jag ville ej din storhet tro.

Tystnad! barn från fridens lyckoländer,
ack, att allt du giver, kunde gro.
Ur mitt hjärta stige, stark, den bönen:
»Öka, Gud, de tysta stunders tro».
Tystnad! bär mig glädjebud från Herren,
såsom hittills, på min längtans färd.
Bär mig — medan allt omkring mig sover —
Hopp om evigt liv i ljusets värld.

VÖRDA SORGEN!

Av *Carl Dymling.*

På vem slösa vi så många hårda ord och bittra tankar som just på sorgen? Vi se i henne, närhelst hon kommer, en oväl-kommen gäst, som vi göra allt för att bli-va kvitt. *Hon* är det, som så ofta stört oss mitt i lyckans solskensstunder och som ej sällan gjort vår vandring så mörk och så tung. Skulle *hon* ej vara värd att bliva för-aktad och utstött ifrån oss?

Så tänka många i våra dagar om sorgen. Och de mena, att endast detta är en man-lig hållning gentemot lyckoskövlarinnan. De kalla allt annat för »sentimentalitet», känslopjunk, som ej anstår kulturmänni-skan. De vilja skaka av sig sorgen, så fort hon vill klänga sig fast vid dem. Ja, de söka fly henne, i vilken gestalt hon än nal-kas. De vilja ej bära henne.

Men hur mycket de än hata henne, så kommer hon likväl. Det kan visserligen tidtals se ut, som hade de lyckligen kommit undan henne. Allt går dem ju väl i hän-der. »Turen» gynnar dem gång på gång. Och det ser ut, som funnos inga moln på deras levnads himmel. Men var viss därpå: Utan börda går ingen ibland oss igenom livet? Var och en har sitt att bära på. Låt vara, att det för den i existenskampen anträngde och trötte förefaller, som vore den rike bra lycklig, som slapp att slita och släpa så som han för att vinna sin bärgning — det är likväl i verkligheten aldrig så, att den rike njuter en ogrumlad lycka. Det finns alltid något, som trycker, ja kanske något, som tynger ned t. o. m. mer, än fattigdo-men kan göra. Vi få alla i någon form stifta närmare bekantskap med sorgen. Hur väl vi än söka förskansa oss emot henne, så kryper hon igenom små hål, som vi för-bisett. Och där står hon helt plötsligt fram-för oss och slår oss på axeln och säger: »Känner du inte igen mig? Mitt namn är Sorgen.»

Det gäller därför för oss alla att vara redo till att ta emot sorgen, till att bära sorgen. Men *hur* böra vi bära henne? Där-på beror det, om sorgen skall skada eller gagna oss.

Eller månne sorgen ej kan annat än ska-da? Månne hon ej även kan bliva till väl-signelse för oss, ja, till större välsignelse än »lyckan»? Hava vi ej mött människor i vårt liv, som tyckas hava sorgen såsom daglig gäst hos sig? Den ena olyckan har drabbat dem efter den andra. Det var, som lassades varje dag nya bekymmer och plå-gor på deras själar. Och i vårt innersta döko ständigt på nytt de tankarna upp: Vilken själsstyrka! Vilken förvånansvärd bärkraft! Vilken elasticitet i det inre livet! Men dessa tankar trängdes snart undan av andra, som blickade djupare: Huru *tyst* och *tåligt* buro ej dessa människor sorgen! Ald-rig hördes från deras läppar knot och kla-gan. Nej, tvärtom: huru fingo vi ej se hjär-teguld glimma fram, som »lyckan» aldrig kunnat blotta! De vuro sorgen såsom en börda, som ej vältrats på dem av ett oblitt öde eller av en olycklig slump, nej, de bu-ro sorgen som något, som fadershanden i det höga lagt på dem, icke för att förbittra, utan för att förbättra.

Vid anblicken av sådana tåliga korsbä-rare lärde vi oss någonting, som vi eljest ha så svårt för att lära, näm-ligen att vörda sorgen. Vi finna blic-ken upp för sorgens verkliga syfte: att just genom lyckoskövling göra oss mogna för den starka glädjen, som ingen kan ta ifrån oss. Vi fingo se — till vår stora häpnad — att sorgen ytterst pekar uppåt. Då tändes i våra hjärtan tron på sorgens livsvärde. Vi upptäckte, att sorgen är och vill vara en li-vets tjänarinna, som förädlar vårt innersta och banar väg för den äkta livsglädjen. Vi sågo, att sogen vill oss innerligt väl.

Och då förbyttes föraktet i vördnad. Då sågo vi ej längre ned på sorgen med hot och knot, nej, då blickade vi upp till henne så-som en välgörarinna. Då lärde vi oss att tacka henne både för vad hon tog och för vad hon gav. Då dallrade toner av djupaste vördnad igenom själen: »Haven tack I mörka stunder! I räddade mig undan li-vets förflackning. I gåven mig vad 'lyckan' aldrig kunnat giva: själsstyrka och spänstig-het.»

Men till sådan vördnad inför sorgen nå vi ej under en enda sorgenatt. Nej, dit komma vi blott steg för steg, ty föraktet för sorgen är så allmänt och ingrott här i värl-den, att vördnaden för henne endast så småningom kan bryta sig fram till seger.

Men när vi verkligen kommit så långt, då kunna vi bliva till rik välsignelse för andra sörjande. Vi kunna lära dem, att det är fåfäng möda att fly bort från sorgen. Vi kunna lära dem konsten att bära sorgen så, att de bliva starkare och rikare och äd-lare och mildare än någonsin förr.

VÄCKELSE FRÅN GUD.

Bearbetn. från norskan av *Josef Roth.*

Ofta frågas ungefär så här: Kunna vi »göra» väckelse närsomhelst och varsomhelst? Kunna vi imitera Andens verk och få till stånd en rent själisk rörelse, en »konstgjord» väckelse s. a. s.? — På dessa spörsmål svara många obetingat *ja.* De förneka visserligen icke, att även »äkta» väckelser existera, men de låta oss förstå att dylika äro mycket sällsynta. De bedöma hela saken så, som om det i regel vore frågan blott och bart om människoverk. Den och den predikanten har en naturlig förmåga att röra upp känslorna och få till stånd en religiöst färgad rörelse. Det är allt.

Deras sätt att beskriva en väckelse är mycket typiskt. Har det t. ex. varit väckelse i deras hemtrakt och man spörjer dem: »Det har ju varit väckelse hemma hos er, fortsätter den ännu?» så svara de: »Ja — man *säger,* att vi ha väckelse — —»

»Men *är* det icke också sådan?»

»Jo föralldel, åtminstone ha vi *rörelse.*» O. s. v.

Eller det gäller en predikant, om vilken någon yttrar: »Så glädjande att han fått vara med om en väckelse helt nyligen», varpå svaras: »Ja, han gav sig inte förr. Den karlen vet nog, hur han skall ta folk.» — — —

Vid ett tillfälle yttrade en man från predikstolen: »*Förr* var det vanligt, att syndaren länge gick i nöd för sina synder, innan han vågade sig fram med vittnesbördet om, att han hoppades att Gud delaktiggjort honom av sin nåd. Men *nu* för tiden är det gjort i en handvändning. Nu kan man fara omkring och frälsa folk en gross med guitarrmusik och hallelujarop. Och icke nog med det, nu för man t. o. m. bok över de frälsta.»

Envar förstår lätt ironiens udd i ett dylikt tal.

Men ligger då ingen sanning i, vad som på detta sätt säges? Jo, helt visst! Men ändå torde man tryggt kunna påstå, att det är en dålig gärning att misstänkliggöra väckelsearbetet. Därför att osunda saker ägt rum inom det offentliga själavinnarearbetet får man icke »kasta ut barnet med badvattnet» och framställa de »äkta» väckelserna såsom undantag och de tvivelaktiga som regel. Man bör vara försiktig med att tala om »konstgjorda» väckelser o. dyl. Att förmå en människa att bryta med synden och att öppet taga ståndpunkt för Herren är i sanning icke så lätt gjort som det är sagt. Låt vara att samvetsnöden icke alltid är så djup, som vi skulle önska, eller att överlämnandet mången gång icke leder till ett fullt genombrott. Det är likväl ingen småsak att hos en människa väcka längtan efter att — försöka.

Man kan vara en god kännare av själslivet och tro sig om förmågan att förklara omvändelsen rent psykologiskt, man kommer likväl aldrig ifrån den förvissningen, att det behövs mer än psykiska krafter för att komma en Guds fiende att taga steg hänemot Kristus. Varhelst sådant sker, *där ha vi något av en väckelse från Gud.* Varje verkligt uppvaknande ur synden är verkat av Guds ande och av Honom allena. Men att Satan och onda människor begagna tillfället att i väckelsetider bringa oreda och att de synliga ledarna kunna vara ovisliga och ibland sätta kött till sin arm, så att åtskilligt kommer på sned, det är en sak för sig och hör f. ö. till verksamhetens ofrånkomliga risker. Här gäller att skilja mellan det ena och det andra.

När det nu gäller denna fruktan för en väckelses äkthet, så är icke alltid bevekelsegrunden härför så särdeles ren. Ofta ligga avund och partisinne under. Lägg märke till, vem kritiken i regel går ut över! Sällan hör man någon klandra en väckelse kring en predikant, som hör till det egna lägret. Det är i regel »de andras» arbete det gäller. »Vår» förkunnelse och »vår» verksamhet är självfallet någonting grundligt och gott. I det avseendet hyser man sällan någon oro. — — —

Även en annan sak bör ihågkommas. När exempelvis troende bröder, som stå kyliga mot väckelsearbetet, komma ut i olika församlingar, så erkänna de tacksamt biståndet från de troende vänner, som stå med dem i arbetet. Men ha de tänkt på, huruledes många av dessa troende blivit vunna för Herren? Har icke största delen av de personligt kristna kommit till liv just under dessa väckelser, som vederbörande söka misstänkliggöra? Sådant bör stämma till eftertanke.

När vi se den stora skaran av äldre och yngre kristna, vilka runt om i landet stå som en frukt av större och mindre väckelser i gångna tider, då föreligga i sanning skäl att tacka Gud, samtidigt som vi erinras om faran av att misskreditera dem, som

SKEPPSBRUTEN.

Av *G. A.*

(Tilldelad andra pris i S. M. U:s litterära pristävlan.)

Det stormade därute i havsbandet. Molnen jagade varandra över den svarta himmeln, havet dånade och röt och sände stora, skummande kaskader av grönt vatten upp över klipporna. På yttersta skäret, som låg ett bra stycke längre ut än den egentliga skärgården, stod fyren. Hög, grå, såg den ut att vara uppvuxen ur själva klippan, och lika orubblig som klippan var den.

Uppe i tornet stod fyrvaktaren, sysselsatt med att putsa den stora lanterninen. Han vred den fram och åter och småpratade hela tiden med sig själv och med lamporna. Fyrvaktaren, lika gammal och grå som fyren själv, hade skött sin syssla, alltsedan hans far, den gamle Mattson, en stormnatt spolats bort från fyrskäret och sedan aldrig synts mer. Sonen fick fortsätta faderns verk att hålla lamporna brinnande till vägledning för de sjöfarande.

»I kväll ska vi lysa riktigt klart», småpratade den gamle, »riktigt klart, och de därute skola se oss och ta sig i akt för skären, ja det ska de.» Så gick han, som han gått så många, många gånger förr, ömsom spanande ut genom de tjocka glasfönstren, ömsom in i de lysande lamporna.

— — — —

Den stora fyren på Halleskäret sände sina vita strålar långt ut över det skummande, upprörda havet. Lugnt, med regelbundna mellanrum, gick lanterninen runt. Ungefär en halv mil ut till havs kämpade ett fartyg en förtvivlad kamp mot de rasande vågorna. Allt hopp syntes vara ute. Stormasten hade gått, rodret hade gått, och det redlösa fartyget drev allt längre in mot de bohusländska skären. Kaptenen och hans besättning ha slutit sig samman i en ring på däcket, och alla hänga med blicken fast vid skenet från fyren. Så nära, men ändå så långt borta! Så nära livet, och ändå dödsdömda!

Den sista raketen steg upp mot skyn. Den susande och sjöng men nedtystades genast av den dånande stormen.

Den sista raketen! Hade han sett den, gamle Mattson?

Männen därute voro så sällsamt allvarliga. Obevekligt drev deras fartyg allt längre och längre in mot de farliga rev, som de alla visste funnos därinne. Om en timma, kanske förr, skulle allt vara slut.

»Herre hjälp, vi förgås!» — I nödens stund, i förtvivlans ögonblick fäste de dödsdömda blicken på Honom, som allena är herre över de vida vattnen. Ångesten gjorde dessa starke män stumma. Vad som än rörde sig därinne, inte ett ljud kom över deras läppar. Men tanken, som de alla

---

hänge sig åt väckelsearbetet. Ty hur man än ironiserar över och karikerar väckelsemetoderna, så kvarstå det faktum, att vi ha tusentals levande kristna, som vunnits av och för Herren just på sådana möten, där det varit guitarrspel, solosång och glada hallelujarop. Ingen vågar förneka det.

Vi behöva också alltfort sådana evangelii vittnen, vilka icke finna vila och ro, förrän de se syndare vid Kristi kors. Skulle den dag komma, då ingen längre vill »krypa på knä mellan bänkarna» för att bedja med syndare, och vi över huvud taget icke finge höra talas om väckelser i vårt land, så är det högst troligt att vi skulle längta efter de vederkvicelsens tider, som nu komma platser än här och än där i våra bygder till del. Hur gruvligt skulle det icke vara, ifall Guds Ande veke bort och lämnade åt oss att i egen kraft föra evangelii sak framåt!

tänkte, tog fast form, det blev till ett samstämmigt rop, som dock ej ett mänskligt öra kunde uppfatta:

»Herre, hjälp!»

— — — —

I fyren var det brådska. Gamle Mattson skyndade, så fort hans giktbrutna ben förmådde, ned för den långa, branta trappan in i det rum, där telefonen hade sin plats. Budskapet om det nödställda fartyget nådde räddningsstationen på en av öarna längre in, och där fanns män, genast redo att göra vad plikten och deras samveten bjödo dem.

Räddningsbåten sköts ut. Iväg alltså i Herrens namn!

Flera timmar tog det, men omsider voro alla på fartyget bringade i säkerhet i det lilla fiskeläget. Det var glädje och tacksamhet bland dem som blivit ryckta ur dödens famntag, men glädjen var inte mindre bland dem, som under nattens timmar gått sin Herres ärenden. De hade utfört hjältedåd, som visserligen aldrig omtalas i historien men lika fullt förtjäna en plats däri. Då gamle Mattson fick höra, huru allting lyckats väl, log han och sade:

»Herren hjälper. Ja, visst gör han det!»

— — — —

Omkring en vecka har gått. Av de skeppsbrutna finns endast en kvar på den lilla ön. Och Lars Larson stannar. Han kan inte resa. Någonting håller honom kvar, han kan inte säga, vad det är, men det liksom tvingar honom att stanna. Hos skeppar Sander har han funnit en tillflykt.

I hans själ är det mörker och storm, precis som den där natten. Det har varit så alltsedan dess. Han ser inte hur solen lyser. Han ser inte hur blå himlen är, inte hur havet ligger lugnt och stilla. Var äro de nu, de vreda rasande böljor, som ville ha tagit hans liv? Var äro de jagande molnen, som skymde de klara stjärnorna för hans blick?

Lars vet det. Han har det alltsammans inom sig. Där rasar stormen, där ruvar mörkret. I ensamhet vandrar han därute på de kala klipporna, och här får det fatt honom.

Folk säger, att Lars blev tokig den natten hans fartyg förliste. Gamla och unga, alla gå ur vägen för honom. De varsna den dystra glöden i hans ögon, skaka på sina huvuden och se medlidsamt efter honom Lars märker det nog men han bryr sig inte om dem.

Skeppar Sander är en sann kristen. Han vet vad som är i vägen med Lars, men han tiger ännu. En människa som lider skeppsbrott på sitt gamla liv, här hjälper inte all världens räddningsbåtar, nej. Sander vet nog, vem som allena kan hjälpa nu. Han var skeppsbruten han också, innan Herren frälste honom.

Det var en stilla, lugn eftermiddag. Lars gick ute på klipporna, som han brukade göra. Åh, vad stormen rasade därinne! Det brände och sjöd, han kände, hur han för varje dag, som gick, alltmer närmade sig undergången. All tanke på räddning var främmande för honom.

Hur länge han gått härute, visste han ej. Det började skymma. Han satte sig på allra yttersta klippkanten och stirrade utåt havet. Långt därute låg fyren. Nu tände fyrvaktaren lamporna — se! Vilka ljusknippen kastas ej i ett nu ut över havet och klipporna! Lars blir bländad av det starka skenet.

Men gamle Sander börjar bli orolig över sin underlige gäst. Han tar sitt gamla spanskrör i handen och beger sig ut att söka. De ännu klara ögonen spana bort över uddarna, och se, därute, allra ytterst på branten av det farligaste stupet, där upptäcker han Lars. Han närmar sig långsamt.

»Hallå, Larson!»

Enslingen vänder sig om, reser sig och stapplar som en gammal man bort till Sander. Han pekar på fyren och säger.

»Ljuset är så starkt därute.»

»Ja, Gud vare lov för det», svarar Sander.

»Varför säger ni Gud vare lov?»

»Kära, tror ni att de sjöfarande äro betjänta av svagt sken i sådant här mörker? Nej, starkt får det lov att vara, starkt så det synes, när mörkret och bränningarna göra farvattnen osäkra för sjömannen.»

»Inte lyser fyren förbi undervattensskären inte!»

»Visserligen ej, men varje sjöman vet, att innanför fyren är leden osäker. Utanför är allt klart, men komma fartygen inomskärs, kan det bli fara å färde.»

Sander tyckte att detta var ett underligt samtal. En sjöman som ej insåg värdet av en fyr i ett förrädiskt farvatten, hade han aldrig trott sig skola finna. Och likväl stod en sådan framför honom.

»Släck fyren», fortsatte han, »släck fyren, och gå nu sedan klar i en storm som den förra veckans! Ja, det är precis med det, som med vårt andliga livs ljus. Tag bort Herren, och försök sedan slippa att göra haveri. Det gick aldrig för mig det, se. Kristus är mitt livs fyrbåk. Jag var skeppsbruten jag också en gång. Trodde aldrig

jag skulle gå klar. Men se Herren Jesus fick lysa mig i hamn, och där vilar jag nu, se.

Sander tystnade, och båda fortsatte sin väg hemåt, utan att någon av dem bröt tystnaden.

Dagen därpå stormade det. Med vid middagstiden gjorde Lars loss Sanders båt från bryggan och gav sig iväg ut till fyren. Han nådde lyckligt och väl Halleskär, och Mattson, som i sin kikare hela tiden följt hans äventyrliga färd mellan reven, gick ned till landningsplatsen för att ta emot gästen och göra fast båten. Därpå följdes de åt upp i fyren. Lars hade varit härute förr, fyrvaktaren och han hade blivit goda vänner. Mattson gick omkring och pysslade med sina kära lampor, väntande på att Lars skulle ta till orda. Och det gjorde han.

»Folk säger, att jag är tokig.» Det låg bitterhet i hans stämma.

»Jag vet, jag vet», svarade Mattson allvarligt.

»Tror du så också?» frågade Lars.

»Nej, det gör jag verkligen inte. Men nog tror jag, att jag vet vad som fattas dig.»

»Säg det då!»

»Frid i hjärtat, min vän, frid i hjärtat!»

»Frid i hjärtat», eftersade Lars, »där det stormar och ryter värre än havet idag. — Jag tror, att folket har rätt, Mattson.»

»Jag vet, att jag har rätt», svarade Mattson tryggt.

Det blev tyst en stund. Båda stodo de där, den ene med förtvivlan i själen, den andre lugn och fridfull med en innerlig åstundan att kunna hjälpa mannen vid hans sida.

»Säg mig», sade fyrvaktaren omsider, »håller du på att lida skeppsbrott invärtes?»

»Jag förmodar det.»

»Men varför det?» Frågan kom så allvarlig, att Lars helt förvånad vände sig om. Han mötte den gamles fasta, lugna blick, och för den måste han slå ned sin egen. Fyrvaktaren väntade ej på svar. Han lämnade rummet och gick ned, överlåtande åt Lars att själv besvara frågan.

Det skedde i ett ögonblick. Det blev så tyst därinne. Stormen bruset, var borta i ett nu. Han såg sig själv, sådan han var, då han först trädde ut i livet. Ung, förväntansfull, med huvudet fullt av vackra framtidsdrömmar. Allting lockade och drog. Han levde, och det var härligt.

Men så kommo de, de onda, svåra dagarna. De bröto ned allt det stora, sköna han drömt. De ödelade och förstörde alltsammans. »Och där fanns icke kvar sten på sten.» Då var det hans själ gjorde uppror. Så kom stormen och mörkret, och hans livs farkost höll på att gå i kvav i otrons och syndens stormvirvlar. Ja, så var det. Vad hindrade ännu att den slogs sönder och krossades fullständigt?

Fyrvaktaren kom åter upp. I handen höll han en bibel.

»Vill du inte säga mig, hur det egentligen står till med dig? Är det inte så, att du förlorat kompassen och driver mot klipporna?»

»Jo, jag har förlorat kompassen, jag har förlorat allt.»

»Jag tänkte det. Men låt mig i Herrens namn säga dig, att räddning finns, om du bara vill ta emot den.»

»Räddning för mig, jag kan inte tro det.»

»Likafullt finns den. Känner du behov att komma i hamn?»

»Ja, ja» svarade Lars trött, nästan undergivet.

»Min vän, i denna välsignade bok har du den mest underbara räddning, som finns på jorden! Tag den hem och läs den. Jag kan försäkra, att du finner, vad ditt stackars hjärta bäst av allt behöver.»

Fyrvaktaren lade bibeln i hans händer, och Lars tog emot den nästan utan att veta vad han gjorde.

En liten stund senare lämnade han fyren på Halleskär, och länsade för fulla segel hemåt. Boken han fått av Mattson, låg i rockfickan, men han ägnade den ej en tanke, förrän han senare på aftonen befann sig i ensamhet på sin lilla kammare. Då tog han fram den. En gammal, sliten bok med trasiga pärmar och sönderbruten rygg. Han bläddrade i den helt förstrött, läste några ord här, och några där.

Plötsligt glimmade det till i hans ögon, och han rätade upp sig. Hela hans hopsjunkna varelse tycktes få nytt liv, och han läste, läste, som berodde hans liv av vad som stod i den gamla boken.

— — — — —

»Och vid pass fjärde nattväkten kom Jesus, gående till dem på vattnet.»

Under över alla under! Stormarna stillas, de brusande vågorna lägga sig till ro. Det stackars sargade och sönderslitna människohjärtat finner ljuvlig vila vid Jesus fötter. Synder förlåtas, allt bliver nytt, nådens klara sol lyser, där det förut varit mörker.

Vem kan förklara det?

Lars kunde det inte. Sander och fyrvaktaren kunde det inte heller. Men i Lars' hjärta hade mörkret vikit och solen gått upp. Det jublade och sjöng därinne, det lyste och värmde.

SOM "SOCIAL SEKRETERARE."

Av *David Hedegård.*

»Det där ä' la någe' i bredda mä», utlät sig en yngling vid ett sågverk uppe i Ådalen, då han läste en affisch om ett par föredrag jag skulle hålla där uppe i trakterna. Säkerligen tyckte han att de annonserade ämnena voro skäligen konstifika och möjligen skulle hans ord uttrycka ett visst tvivel på värdet av slika föredrag. I alla fall voro båda föredragen på den platsen mycket väl besökta även om många kommo dit med fördomar i hjärtat.

I det hela måste det sägas att de föredrag som jag i egenskap av S. M. U:s sociale sekreterare hållit på olika platser under hösten och nu under vintern varit väl besökta och påtagligen föremål för rätt stort intresse. Syftet är ju att nå de skaror som i vanliga fall icke besöka kyrkor och bönehus, att föra de religiösa frågorna på tal ibland dem och om möjligt väcka dem till allvarligt sökande efter sanningen. Och det måste sägas att tillslutningen ofta nog överträffat alla förväntningar.

Det finns i vår tid ett levande intresse för de religiösa frågorna, ej minst bland industriarbetarna. Man har tämligen allmänt kommit under fund med att den gamla fritänkarpropagandan var alltför ytlig och ovederhäftig, man vill ej längre veta av den. »Den där ska man inte bry sig om, han är ateist och är en anhängare till Ljungdahl», sade ordföranden i en arbetarekommun häromdagen på tal om en något talträngd och diskussionslysten herre som uppträtt vid ett av föredragen. Det var tydligt att den gamle fritänkaragitatorn Ljungdahl och hans anhängare inte ansågos vara några särdeles stora ljus där i samhället.

Det stora flertalet besökare vid dessa möten ha varit män, i regel ha på sin höjd en fjärdedel av mötesdeltagarna varit kvinnor. Och de ha hört på med stort tålamod — föredragen ha ofta räckt ända till en och en halv timme. Efteråt ha ofta hållits »eftermöten» vilka varit nog så intressanta. Ibland har det gått till så, att de närvarande framställt frågor — muntligen eller skriftligen — med anledning av i föredraget gjorda uttalanden, ibland har det inte lyckats att få någon att framställa frågor till offentligt besvarande, men då har kanske i stället ett antal intresserade dröjt kvar efter mötets slut och ett mera enskilt tankeutbyte har kommit till stånd.

I regel ha frågorna vittnat om både allvar och eftertanke, stundom ha de röjt en vakenhet som är överraskande. En arbetare vid ett bruk i Småland undrade om det finns något samband mellan Moseböckerna och de gamla babyloniska lagarna, en annan spörjer om det finns något bevis för själens fortvaro efter döden, en annan åter frågar om Nya Testamentet är nutidsmänniskans »förnämsta sociallära». »Varför skapade Gud människan då han visste att hon skulle falla i synd?» — »Strider icke läran om Jesu övernaturliga födelse mot naturens lagar?» Ofta nog i frågor och resonemang åberopas »vetenskapen», för denna storhet hyser man i allmänhet en nästan vidskeplig vördnad. Utan att ha alltför klara begrepp om vad »vetenskap» är. Någon gång har frågorna rört saker som jag tyckt mig någorlunda ha rett upp i mitt föredrag, men det måtte ha undgått vederbörande. Alldeles som det var med den gamle godsägaren som låtit draga in elektriskt ljus i sitt hus och sökte förklara den elektriska strömmens mysterium för sin gamle betjänt. Då han länge och väl talat om saken frågade han: »Nå, Johan, har du förstått allt?» — »Ja, patron, det är bara en liten sak jag inte riktigt begriper, jag kan inte förstå att så mycket fotogen kan gå genom en så smal tråd!»

I november månad var mitt arbete i huvudsak förlagt till sågverksdistrikten i Medelpad och Ångermanland. I Sundsvallsdistriktet voro flera möten icke över sig lyckade, i somliga fall hade icke någon neutral lokal kunnat anskaffas och lokalfrågan spelar i detta fall en nästan avgörande roll. Då vi vilja nå det folk som vanligen icke besöker våra lokaler, så måste man söka träffa dem i de lokaler vilka de äro vana att besöka. Folkets hus, ordenslokaler och biografer duga förträffligt för detta ändamål.

Åtskilliga av mötena i Sundsvallsdistriktet voro emellertid rätt intressanta, efter ett av dem hade jag en mera enskild diskussion med en grupp kommunister vilka hade laddat sig med en massa argument. De hade så bråttom att avfyra sina projektiler, att de icke alltid gåvo sig tid höra efter om jag hade något att anföra till försvar för min mening. Alla voro de unga pojkar i tjuguårsåldern. De flesta kommunister här i landet lära befinna sig i åldern 13—20

NÄR SJÄLVFÖRTROENDET SVIKER.

Av *Karl Byting.*

Vi behöva en viss grad av självförtroende i god mening för att kunna utföra det arbete eller lösa en uppgift. Men är det som skall utföras för svårt, kan det lätt hända, att vi börja tvivla på vår förmåga och vilja övergiva uppgiften. Det böra vi dock inte göra utan i stället liksom Petrus, när han höll på att sjunka, ropa: »Herre, hjälp mig!»

Jag erbjöds en gång ett för mig mycket svårt arbete, och efter någon tvekan tog jag mig för med det. Dock hade jag knappast börjat förrän jag tyckte det vara alldeles för svårt, och jag skulle helst ha velat gå och lämna det tillbaka, om jag kunnat. Då måste jag ropa: »Herre, hjälp mig!» Och Han hjälpte mig verkligen, så jag till belåtenhet kunde utföra min uppgift.

När jag studerade uppsatsskrivning pr korrespondens, hade jag bl. a. att skriva en uppsats om teatern och dess betydelse. Jag visste mycket litet om teater och scenisk konst, men av det lilla jag hört och läst därom, förstod jag, att jag som kristen ej kunde prisa teatern, om jag än måste erkänna dess inflytande och betydelse för vissa folkgrupper. Jag tyckte uppgiften var alldeles omöjlig, helst som jag icke hade någon bok som innehöll något därom, och skulle gärna ha velat hoppa över det ämnet. Jag bad emellertid till Gud och tänkte allvarligt över saken. Sedan skrev jag med ledning av undervisningsbrevet uppsatsen och skickade in den för korrigering. Efter några dagar fick jag den tillbaka med påskriften: Bra! Det som jag tyckte vara för svårt, hade således lyckats över förväntan.

Knappt sextonårig började jag på uppdrag av några troende i vår krets att hålla söndagsskola. I min ungdoms enfald trodde jag, att det skulle vara en lätt sak, alldeles som Petrus, när han skulle gå på vattnet till Jesus. Men liksom han måste jag ofta, sedan jag börjat och fått se min okunnighet och min oförmåga att inverka på barnen, ropa: »Herre, hjälp mig!» Och han hjälpte mig, så att jag kunde fortsätta med söndagsskolan. Jag tänker många söndagsskollärare fått göra samma och liknande erfarenheter.

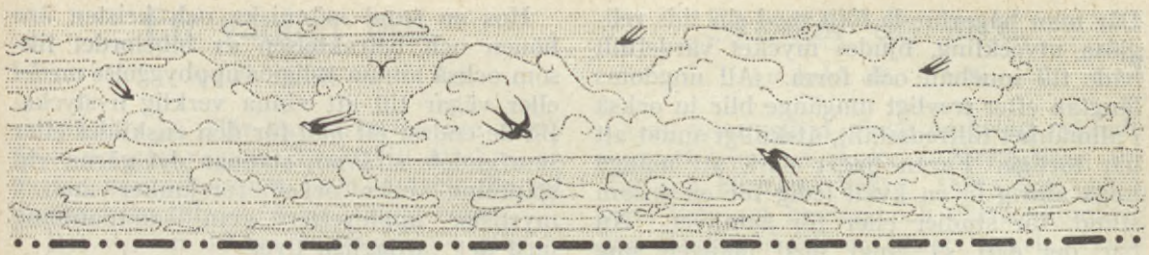
En ung troende broder känner sig måhända manad att predika. Han tycker även, att det inte skall vara så svårt. Med frejdigt mod börjar han, men kommer inför åhörarskaran och utsatt för en mängd olikartade intryck, känner han sig förvirrad och tafatt och vet knappt, vad han skall säga. Då måste han sucka och bedja: »Herre, hjälp mig!» Och Herren räcker honom sina händer och säger: »Klentrogne, varför tvivlade du?»

Även gamla vana predikanter, som nitälska för själars frälsning, känna ofta själavånda, när de se åhörarna oberörda av det predikande ordet. Det förekommer dem som skulle de trampa och trampa på samma ställe och inte komma någon väg. Det är som sjönko de själva på grund av åhörarnas och församlingens likgiltighet, ljumhet och brist på livaktighet. Må även de utsträcka sina händer och ropa: »Herre, hjälp mig! Giv mig den Andes kraft.»

år. Nåja, de där gossarna hade naturligtvis en del i mitt tycke ganska befängda åsikter och det sökte jag förstås att i all vänlighet upplysa dem om. Det kommunistiska partiet är ju som bekant, jämlikt sitt program, ett anti-religiöst parti. »Och så kan Ni inte bevisa att Gud finns!» sade en av de nyss nämnda gossarna. »Och så kan Ni inte bevisa att inte finns!» svarade jag. »Skulle det där vara ett slags knep?» undrade den gode kommunisten. »Visst inte, men då det var Ni som gjorde påståendet är Ni också skyldig att komma med bevisningen», svarade jag. Det hade han tydligen inte berett sig på.

Den kristna ungdomen har emellertid en sak att lära av kommunistungdomen: att det gäller att *studera.*

I Ångermanland höll jag naturligtvis till i Ådalen. Mötena där voro med något enda undantag mycket lyckade, vid flera av föredragen torde tre till fyra hundra personer ha varit samlade. Och där frågades en hel del. Stundom drevs kanske nitet väl långt i det avseendet, vid ett tillfälle riktade en och samme person fjorton frågor till mig. Det har säkert sin betydelse att människor få komma fram med sina tvivel och invändningar och att de få dem besvarade. Intellektuella svårigheter *kunna* hindra människor att tro på Gud. Då apostlarna predikade evangelium anförde de *bevis* för att Jesus var den rätte Frälsaren. Det måste alltjämt uppvisas att den kristna tron vilar på förnuftiga grunder. Därmed är ej allt vunnet, men mycket.

VERKLIG LIVSLYCKA.

Av *V. Wikholm.*

Bland ungdomslivets härliga förmåner kan även räknas den att kunna drömma drömmar. Och dessa vakna drömmar kretsa vanligen vid den insats i verkligheten, som man längtar att snarast möjligt få giva med eldig håg och rikt pulserande kraft. Utan tvivel betyda dessa drömmar mycket för livslyckan. Utan den blir tillvaron meningslös, och en färgfattig vardaglighet lägger sig förlamande över själen. Och det är en gammal erfarenhet, att den, som aldrig drömde något stort, kom heller inte att uträtta något betydelsefullt.

Men nu frågar jag: »Vad drömmer den kristna ungdomen?»

Jäser och sjuder det för att komma fram? Finns det något, kanske mycket av världserövrarkynne? Ja, vad svarar du, unge man, unga kvinna? Inte slår du väl ned din blick och är svarslös? När man ej längre kan drömma framtidsdrömmar, då har man hunnit bli gammal i förtid. Då är man i bästa fall ett nummer i hopen, som föres framåt — eller nedåt av makter utifrån. Och den verkliga livslyckan vanns aldrig i skock med andra. Den bästa glädjen liksom också den bittraste sorgen äro djupt personliga. Det du drömmer eller längtar i ensamma stunder inför din Gud, kommer helt visst förr eller senare att få liv och gestalt i manande föredöme och ädel handling.

Nyligen läste jag ett ord av en kvinna, som har en lång, arbtsfylld bana bakom sig. Hon sade till en väninna: »Det är två ting, som gjort mitt liv rikt och meningsfyllt. Det ena är mitt arbete, och det andra är mitt hem.» Ingenting annat, skulle mången ungdom utbrista. Men jag, som stegar den sista milen till livets middagshöjd, jag ville säga detsamma. Och jag ville tillägga: Både arbetet och det blivande hemmet hade en stor plats i min ungdoms drömmar. Kanske ni unga önskade höra en bekännelse till? Får ni ej ett gott svar, om jag säger, att både hemkänslan och arbetstrevnaden varit och alltfort äro det bästa inslaget i mitt livs vävnad? Bland jordiska välsignelser känner jag ej bättre ting. De ha mycket av himmelsk färg och sötma över sig bägge två.

Jag undrar, om ej det kristna folket ibland varit på villospår, när det gällt denna sak. Många av Herrens pilgrimer fingo visserligen gå en sådan väg, att åtminstone hemlyckan aldrig blev dem beskärd. Och för tusenden kunde det aldrig bli någon trevnad av arbetet. De kände sig nämligen som slaven, där han piskades till arbetet. Men i stor utsträckning har man alltför villigt lånat sitt öra till talet om arbetets mekanisering och den därav härflytande arbetströttheten. Här skall jag ej vidare gå in på denna sak.

Men jag menar, att åtskilliga unga kristna i dessa religiöst upprörda tider förlägga sitt ideal till svärmiska upplevelser av en eller annan art. Det andliga livet, som enligt Jesu förebild skall kännetecknas av sundhet och tjänaresinne, glider alltmera över till osunda drömmerier. Jag har hört berättas om en numera avliden förkunnare, att en vän till honom fann hustrun huggande ved i vedboden, under det mannen låg på soffan och mediterade. Då vännen upprörd föreföll honom det olämpliga i detta, sade predikanten, att vedhuggningen störde hans ande. Det finns mycken så kallad andlighet, som helst borde försvinna. Den liknar bubblor och skum, och stjäl småningom bort det sant mänskliga från personligheten.

Tar jag månne fel, om jag säger, att de många mötena i missionshus och kapell kunna bli till allvarligt hinder för en ung människas utveckling som personlighet. Naturligtvis inte så att förstå, att där skulle bjudas något dåligt eller ens mindervärdigt.

Där man någorlunda följt med sin tids religiösa utveckling, bjudes mycket värdefullt både till innehåll och form. All ungdoms längtan efter trevligt umgänge blir ju också i allmänhet tillfredsställt, åtskilligt annat att här förtiga. Faran ligger däri, att många unga aldrig få en kväll ledig för en ensam stund, för studier eller för hemlivet. Nu har det gått så långt med mången ung kristen, att han måste ut; han trivs ej längre hemma. Och det skall dock betecknas som en förlust både för honom själv och för dem, som höra till familjen.

Innan jag går vidare må jag väl understryka vikten av att söndagen blir en uppbyggelsens dag i Herrens gårdar. Gemensamhet med dem, som ha en lika dyrbar tro som jag, är en utomordentligt skön känsla. Men man lever ej ett lyckligt liv ensamt av religiösa möten och andligt arbete. Man kan finna, t. ex. efter en religiös väckelse, huru utschasade människorna blivit inte bara till kroppen utan också till själen. De långa mötena och spänningen resultera till sist i en andlig kortslutning, då allt blir mörkt. Den som ej fått mera än spänningen och stämningen i mötena, går i själva verket fattigare därifrån, än han gick dit första gången.

Vid ett samtal i Luthers hem klagade en gång, berättas det, en överandlig man på en smed, som med sitt arbete vid städet i den tidiga morgonstunden hindrade honom att förrätta sin andakt. Luther sade då några ord, som tåla att höras än i dag:

»Tänk långt hellre: 'Jag har sovit länge.
Hör min fromme granne, hur han redan
hunnit stiga upp och börja bönen';
ty en bön, min vän, är flit och arbet'.
Sannerligen, när den svarte smeden
vaknar upp och tänker: 'Gud har gett mig
åter dag och krafter att arbeta',
och med hurtigt mod begynner smidet,
är hans trötta flämtning för vår Herre
icke mindre kär än dina suckar,
och på himlens portar slår hans slägga
kanske starkare än dina böner.»

Hos en sund människa och kristen äro bönen och betraktelsen av bibelordet liksom också annan religiös uppbyggelse *medel* eller vägar till att vinna verklig livslycka. Bli de endast ett *mål* för den enskildes eller samfundets strävan, stannar det gärna vid stämning, eller också försjunker man i mystiska upplevelser utan sammanhang med det vardagliga livet.

Jag känner nästan på mig, att en och annan läsare av dessa rader undrar, vad jag månde vara för en gammal torr farbror. »Han vill, att vi skola drömma vackra drömmar, men de skola stanna vid något så vardagligt som jordiskt arbete och enkel hemlycka.» Vad skall jag svara på detta? Jo, visst aktar jag den unges hänförelse högt nog, och väl förstår jag hans flykt mot stjärnorna, men jag skall ändå peka på de handlingar, som Fadern däruppe givit enkla vardagskläder, och jag skall säga ännu en gång: »Vill du vinna verklig livslycka, så får du den aldrig till skänks. Salighet och plikt har Han förenat, och tog du aldrig pliktuppfyllelsen, så vann du heller inte samvetets fred och själens sanna vila.

Kommer du med den invändningen: förlåtelsen är dock en oförskyld gåva, så svarar jag ja och amen därtill. Men lata och försumliga kristna ha knappast någon glädje av förlåtelsen. Ett barn, som ständigt visar olydnad och likgiltighet för föräldrarnas önskan, kan icke med solig blick se upp i deras ögon. Det hjälper knappast, om barnet visar en särskild iver för något, som intresserar det mycket. Det är lydnaden i livets vardagsplikter, som bildar en solid grund för förtroendefull sammanlevnad.

Gör ett allvarligt försök att en tid förverkliga dina vackra drömmar till förmån för din kallelse och ditt hemliv, eventuellt dina kamrater. Knäpp dina händer över arbetsredskapet och gör ditt bästa med villig håg! Jag skall ej bli förvånad om du blir glad åt resultatet. Men täres du i alla fall av oro, så måste det vara något fel med din andliga varelse. Sök då hjälp hos Herren.

Restur för sekr. J. Mellin.

Jan. 20 Hälsingborg; 21 Råå; 22 Landskrona; 23—24 Lund; 25 Eslöv; 26 Hässleholm; 27—31 Karlskrona (ungdomskurs). Febr. 1 Vallby; 2 Nybro; 3—4 Kalmar; 5 Mjölby; 6—7 Österåker.

Ett vänligt ord.

Av *B. G. W—r.*

»Så där ja! Här har farfar en bra kupé. Och nu går vagnen direkt till Örebro, så farfar kan sitta lugn. Ajö, å tack för att farfar kom till oss, å en lycklig resa.»

Det var en 18-års yngling, som yttrade dessa ord medan han varligt förde en gammal man in i kupén, där jag satt. Så öm var den unge mot den gamle och så hjärtliga föllo hans ord, att jag måste se upp ett tag från min bok. Det var som fågelkvitter en försommardag att höra ynglingens stämma.

Men nu tog han ett hopp av tåget, som hastigt satte sig i rörelse. Gubbens händer foro försiktigt över de stoppade dynorna. Det måtte väl aldrig vara 2:dra klass! Åhnej, pojken hade nog reda på sig. Men gott var det i alla fall att få sitta så mjukt den långa vägen.

Jag hade redan ånyo försjunkit i min bok och glömt omgivningen, då jag plötsligt hörde en ny röst ljuda. En man i 30—40-årsåldern hade rest sig och fattat tag i gubben, som han varligt sköt in i hörnet av bänken med orden: »Sitt upp där, farbror, så har Ni stöd och vilar bättre.»

Gubben fäste ett par häpna ögon på den talande och lydde mekaniskt. Jo då, det var mycket bättre! En tacksam blick smög sig ur hans ögon bort mot hjälparen. Något ljust och varmt hade kommit in i kupén och på bokens blad, som jag åter började studera, lekte solstrålarna muntert.

Men samma glada och välmenande röst ljöd på nytt: »Se här, tag den här det smakar gott på resan». Och framför gubben stod mannen med en halvskalad banan, som han höll upp för de förvånade ögonen. Och då gubben såg förtvivlat på den märkvärdiga matbiten, stack mannen läckerheten i hans hand och bad honom smaka på den. Men det var inte det, hur han skulle behandla den för honom sällsynta frukten, som förbryllade honom. Det var det märkvärdiga, att en helt främmande människa så intresserade sig för honom, en gammal skröplig gubbe. Det var tydligen ett olösligt problem han mötte.

Men plötsligt gled ett drag av förståelse över gubbens drag och han frågade:

»Kanske herrn också är nerking?»

Då han erhöll ett jakande svar, utbrast han med övertygelse: »Ja, se det kunde jag då rakt förstå!» Vid denna slutsats sjönk han ned i sitt soffhörn med den tillfredsställelse man känner, då en svårtydd gåta fått sin lyckliga förklaring.

Men under det att tåget rullade fram, kom tillämpningen alldeles osökt för mig. Det borde ju vara så, att *vi* gingo hjälpande, vänliga och leende genom livet, så att människor fingo anledning att utropa med en liten omdaning av gubbens ord: »Är Ni en kristen, måhända? Ja, se det kunde jag då rakt förstå!»

Skrattar du med.

Av *John W. Lindh.*

Om satan alltid ginge omkring rytande som ett lejon, så skulle vi förstå hans avsikt och bli förskräckta. Detta har också hans list sagt honom, och därför kommer han förskapad till en ljusets ängel. Hans avsikt är dock att uppsluka och hans djärvhet liknar lejonets, som i natten går omkring rytande och söker efter byte. Därför gäller det att vara på sin vakt.

Ett av de medel varigenom fienden ödelagt tusende människors andliga liv, är *»skämt som icke höves»*. Många gånger blöder vårt innersta ur öppna sår, som vi tillfogat oss genom tanklösa ord. Dessa sår svida bittrare när Anden påminner oss om vad Jesus sade: »För vart och ett fåfängligt ord, som människorna tala, skola de göra räkenskap». Därför skola vi börja varje dag med att bedja Gud bevara oss från att tala vad ont är.

Men vi hava ett ordspråk, vars betydelse är: den som ger sitt bifall till en sak han är delaktig i den. Detta gäller även skämt vartill man ger sitt bifall genom att skratta med. När ett sällskap ungdomar samlas, blir det ofta lätta samtal, och den listiga fienden söker då att föra samtalet in i ett *skämt som icke höves*. Det gäller då att vara på sin vakt. Hur det skall gå till synes mig följande händelse ge en god anvisning om:

En del ungdomar voro samlade och någon roade sällskapet med att omtala en lustig händelse. Alla skrattade, utom en, men så föll också denne in med ett klingande skratt.

»Vad du skrattar gott», sade någon. »Men säg, varför skratta inte du från början?»

»Ja, jag måste tänka efter, om det var något att skratta åt.»

Låt oss vara glada, men låt oss se till att vår glädjeström flyter ur rena källor.

Ungdomskursen i Virserum.

Vi presentera här ovan deltagarna i S. M. U:s ungdomskurs i Virserum förliden november.

Virserum är ett av de många småländska industrisamhällena. Och ett av de vackrare är det. Det tog sig bra ut även i vinterskrud. Snön låg nämligen vit och lagom djup över trakten, när ungdomskursen pågick.

Vi höllo till i den präktiga nya missionskyrkan, och där hade vi det på allt sätt gott. Intresset hos deltagarna var det bästa. Och Herren välsignade oss i vår samvaro, så vi voro glada och tacksamma över lag. Virserumsborna, och icke minst då pastor Ernst Andersson, hade skött om arrangemangen utmärkt. För övrigt kände man, att man var på gammal god missionsmark. Något av det första som mötte oss, när vi anlände till platsen, var en nittioårig veterans »Gud välsigne er då, för det har han råd till». Och det blev oss såsom ett löftesrikt och uppmuntrande »ingångsord».

Vid denna ungdomskurs voro ovanligt nog alla tre S. M. U:s sekreterare närvarande. Pastor G. Hultfors, som hade åtskilliga föredrag på programmet, blev av sjukdom förhindrad att närvara. Och då var det bra att vi voro tre från S. M. U. Även pastor Ernst Andersson medverkade med föredrag. En käck och villig musikförening förfogade platsen över, likaså en god sångkör och ett litet stråkkapell. Så bör det vara. Allt till Herrens tjänst! Och icke minst sångens och musikens gåvor.

Kursens sista dag, söndagen, blev en härlig dag med stor tillslutning till mötena och verklig uppbyggelse. Eftermiddagsstunden omkring Herrens bord förgäta vi säkert ej så snart.

En hälsning till Virserumsborna och kursdeltagarna i övrigt.

J. G—n.

Det var orsaken.

Det var i ett av våra större seminariers övningsskola. Lärarinnan för timmen var en ytlig, ej alls religiöst intresserad seminarist. Hon skulle hålla åskådlighetslektion över en ö. Barnen voro intresserade och svaren kommo i rask följd ända till lärarinnan sade: »Vår och höst, när isen varken bär eller brister, äro öborna alldeles isolerade på sin ö. Men fastän barnen där äro i saknad av många bekvämligheter, som ni, stadsbarn, äga, äro de ofta mycket nöjdare och gladare än ni. Vad tror ni, det kan komma an på?»

Den frågan var tydligen omöjlig för det unga auditoriet att besvara, ty alla moltego. Plötsligt höjdes en hand, det var lilla Ingrig, klassens solsken, som trodde sig ha funnit svaret.

»Nå, vad tror du det kommer an på, Ingrid?»

Med en strålande blick och en röst omöjlig att beskriva i sin barnsliga ljuvhet, sade lilla Ingrid: »Jo, för dom har Jesus.»

Att hon själv »hade honom», behövde man ej ett ögonblick betvivla.

Lärarinnan, som ej alls väntat detta svar, blev högröd i ansiktet och höll rakt på att tappa koncepterna.

Slutligen sade hon: »Ja, det har du rätt i, men jag tänkte annars på den härliga luften, som gör dem så glada och friska.»

Kära lilla Ingrid, ännu efter många år kan jag se ditt ivriga, uppåtvända ansikte och höra dina barnsliga ord: »För dom har Jesus.» Själv förstod du nog, att i Jesu sällskap blir livet ljust och glatt.

Signe Walder.

BIBLISKA SPÖRSMÅL.

II.

Var det verkligen ett under som skedde vid Jordan enligt 2 Kon. 6: 1—7? Somliga vilja ju påstå, att profeten Elisa blott stack det omtalade träet i yxjärnets hål och hämtade upp yxjärnet på det sättet. Kunde en så enkel sak som en yxa vara värd ett Guds särskilda ingripande med upphävande av naturens lagar? *V. D.*

Att Elisa skulle ha vässat en käpp och med ett lyckosamt stick fiskat upp yxjärnet är mer än otänkbart. Varför skulle en så högst obetydlig händelse fått ett rum bland de märkliga berättelserna om Elias store efterföljare. Händelsen framställes såsom ett under, liksom den berättas emedan den betraktades såsom ett under: Elia fick »järnet att flyta upp». Det förtjänar observeras, att profetlärjungen först efter tillsägelse tog upp yxan, vilket ger vid handen att han har stått häpen eller t. o. m. förskräckt inför vad som skedde. Alltså, händelsen betraktades såsom någonting övernaturligt.

En yxa av järn var på Elisas tid en värdefull tingest. Järnet räknades då såsom en mycket värdefull metall. På Sauls och Jonatans tid t. ex. voro dessa tvenne de enda i hela den hebreiska armén, som förfogade över ett svärd och ett spjut, och i hela Israel fanns då inte en smed. Se härom 1 Sam. 13: 19—22. Även om tillgången på goda verktyg av järn var långt bättre på Elisas tid, torde fattiga profetlärjungar ha fått räkna en ordentlig yxa såsom något högst värdefullt.

Därtill var yxan *lånad*. Det gällde således i viss mån profetens och hela profetskolans anseende, som lätt förstås. Och så denne djupt bedrövade profetlärjunge! Skulle ej en medkänslans man som Elisa bry sig om hans bedrövelse och giva honom *reel hjälp*? Därmed fick han ju också ett gynnsamt tillfälle *att stärka lärjungens tro på Herren Sebaot som hans förtroende till profeten själv*. Om alltså inte yxan i och för sig var värd ett Guds särskilda ingripande, fanns det annat som väl motiverade ett sådant.

Som under betraktad vållar ej denna händelse större svårigheter för tron än vilket annat under som helst. Och att Gud förmår ingripa förändrande i det vanliga orsaksbundna naturförloppet, bör ju vara självklart. En Gud som så uttömt sin makt och handlingsfrihet i lagar som gälla för allenast ett livsområde, så att han inte kan gå utöver dem i sitt handlande, skulle vi icke kunna älska och hjäna. Sådan framställdes ingalunda den evige Fadern av den som kände honom fullkomligt, Jesus Kristus. Och änglar ha vittnat: »För Gud *kan* ingenting vara omöjligt.» Att den som handlar i orubblig förtröstan på denne Gud kan få »järnet att flyta upp», är icke underligare, än t. ex. att fängelsedörrar öppnades genom bön. *J.G—n.*

"Allt förmår jag — —".

Av ***Elin.***

Allt förmår jag genom Jesus,
Fast jag i mig själv är svag.
Han i öm, oändlig kärlek
Styrka ger för varje dag.

Allt förmår jag genom Jesus.
Om min väg än kännes svår
När den genom prövning leder,
Ty jag vet, Han med mig går.

Allt förmår jag genom Jesus.
Om jag tryckt och nedtyngd är
Han mig underligen hjälper,
Ty han mina bördor bär.

Allt förmår jag genom Jesus —
Hinner sist till himlen fram
Ty den som på honom hoppas,
Aldrig komma skall på skam.

Missionären Wilh. Sarwe.

har på eget förlag utgivit en sångsamling, betitlad Till löftets land. Sångerna — 23 till antalet — äro såväl vad texten som melodier angår författade av utgivaren. De äro uttryck för upplevelser i den kände missionärens liv, varför man i dem möter en viss ursprunglighet, innerlighet och drag av Wilh. Sarwes sympatiska personlighet. Melodierna äro enkla och lättsjungna och komma säkert att bli omtyckta. Bland de bästa må nämnas n:o 2, 16 och 18.

För att angiva under vilka egenartade förhållanden en del av sångerna tillkommit, må ur författarens förord såsom exempel anföras följande: »Sången n:o 9 'När du blir kvar' hör till minnena från det stora världskrigets dystra dagar. Det var det tredje krigsåret. I februari månad svävade redan revolutionens hotande åskmoln över det olyckliga Ryssland. Ett par veckor därefter bröt ovädret loss. Jag var då i arbete bland nödlidande krigsfångar på Ural och i Sibirien. Det var för mig att nästan alltid vara i rörelse, dag och natt, ofta på resor efter häst i över 40 graders kyla.»

»En dag hade jag vid tolvtiden på natten mina listor över fördelningen av gåvor i lägret Krasnoufimsk färdiga och måste genast — mitt i natten — begiva mig av till Kungur, som låg 120 kilometer därifrån. Där jag satt i släden och hörde på medarnas gnissel i den hårt frusna snön, kommo många tankar över mig. Nöden i fånglägren låg ständigt inför mig. Min egen ställning var ej heller avundsvärd. Den påträngande kölden kunde dock icke hindra mina tankar att kretsa omkring tumultet och hjälplösheten i världen. Alla dessa elända, som kriget slungat ut som spillror ända till Sibiriens ändlösa snövidder — var skulle de slutligen hamna? Själv tyckte jag mig vara en sådan spillra, ett spån, ja som en av dess millioner snöflingor, som av vinden yrde omkring mig. Store Gud, var är du? Ser du vårt elände? Är du fjärran från oss? — Svaret uteblev icke och mitt hjärta sjöng i den stunden i salig förvissning

När du blir kvar och dina ögon vaka,
O Jesus, över mig båd natt och dag etc.

Den sången, tänkte jag, skall med Guds hjälp en gång bli min svanesång. Ty mörkret är icke mörkt hos dig och natten lyser som ljusan dag. (Dav. Ps. 139: 12.)»

Sångerna äro arrangerade dels för solo och kör och dels för kör à capella. Vi rekommendera varmt detta lilla sånghäfte och uppmana intresserade att rekvirera det från Wilh. Sarwes förlag, Degerfors. Priset är en krona.

Från arbetsfältet.

Immanuelskyrkans udfg, Enköping, firade den 8 jan. sitt årsmöte under pastor Martin Gustafsons ordförandeskap. Av årsberättelsen framgick, att det gångna verksamhetsåret varit ett seger- och skördeår. En stor skara ungdom har vunnits för Gud och intagits i ungdomsföreningen. Större ungdomskonferenser och möten ha hållits såväl i staden som den omkringliggande landsbygden har kraftig verksamhet bedrivits. Föreningen underhåller en hjälplärare i Kongo. Efter förhandlingarnas slut riktades ett varmt tack till pastor Gustafson för hans arbete som föreningens ordförande. Det angenäma årsmötet avslöts med tack till Gud för hans rika välsignelse.

Under *trettondedagshelgen* hölls ungdomens julhögtid i Immanuelskyrkan, med enskilt samkväm för medlemmarna samt inbjudna på trettondedagsafton samt trenne offentliga möten under trettondedagen.

Som talare medverkade pastorerna Carl Lindén, Norrtälje och Martin Gustafson.

Frövi mfgs udfg höll sitt årsmöte den 5 jan. under ledning av J. Körberg. Föreningen har under året underhållit en hjälplärare i Kongo, lämnat bidrag till missionärshemmens hem på Lidingön, ungdomsförbundet, sjuka och fattiga, söndagsskolan och församlingen. 36 medlemmar har under året intagits och är medlemsantalet vid årsskiftet 64. Kassan har under året omslutit en summa av kr. 870: 34. Till styrelse valdes: J. Körberg, ordf., Emil Jansson, D. Olsson, G. Gustafsson och Knut Wessman. Med anledning av föreningens tjuguåriga tillvaro planeras till våren en 20-årsfest.

Brevafton

anordnas av **Tjörns västra ungdomsförening** den 26 jan. Obs.! Ändrad tid! Brev väntas från trossyskon landet runt. Märkas B. A. Adr: Rut Rutgersson, Bleket, *Stockevik.*

Brevafton

anordnar **Bispgårdens kristliga ungdomsförening** lördagen den 30 januari. Adress Karl Goden, *Bispgården.* Breven märkas B. A. Alla brev besvaras.

Ungdomsföreningen Hoppet, Stömne,

önskar få många goda brev till sin brevafton söndagen den 31 jan. Breven märkas B. A. och adresseras till: Greta Svedberg, *Stömne.*

Ungdomsföreningen Framtidens Hopp, Lännäs, anordnar brevafton lördagen den 6 febr. Syskon gläd oss med några brev. Breven, som besvaras, märkas B. A. Adr: John Bergström, Ingvaldstorp, *Lännäs.*

Ritade handarbeten,

På extra prima linne,
Kaffedukar Kr. 5: —. **löpare** Kr. 1: 75, 2: 50, **lysdukar** Kr. 1: 50, 2: —, 2: 50.
Ritat på Wiktoriatawn,
löpare 75 öre, 1: —, 1: 25, 1: 50, **lysdukar** 75 öre, 1: —, 1: 25, **Smådukar** 1: 80 pr dussin, **Linnespets** 35 öre pr mtr, vid köp av 10 mtr 10 %. Arbeten påbörjas gratis. Order till landsorten mot postförskott.

Lydia Hård,
Mäster Samuelsgatan 52, Stockholm.

Stockholm, Svenska Tyckeriaktiebolaget, 1926.